

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Свиленград, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200220 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 52 от 16.03.2022 година на Директора на Регионалната инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) – Хасково, с което на „Алмонд ленд“ ЕООД с ЕИК 130130748, със седалище и адрес на управление: село Момково, ул. „Йордан Ципорков“ № 2, област Хасково, със съдебен адрес: град София, район Студентски, бул. „Г.М.Димитров“ № 75, хотел „Вега София“, представлявано от управителя П. Г. Ц., за нарушение на чл. 31, ал. 1 от Закона за биологичното разнообразие (ЗБР), вр.чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл. 10 от Наредба за условията и реда за извършване на оценка за съвместимостта на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения с предмета и целите на опазване на защитените зони (Наредба за оценка на съвместимостта (ОС)), е наложено на основание чл. 128в, предложение първо от ЗБР административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 1 000 лв.

Дружеството-жалбоподател чрез законния си представител – управителя

П. Г. Ц., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен – бил постановен в нарушение на процесуалния (не била посочена датата на извършване на нарушението) и в противоречие с материалния (не били налице изискуеми предпоставки на ЗБР, за да се приеме, че е налице визираното нарушение) закони. Алтернативно от Съда се иска намаляне размера на наложената санкция до минималния такъв, предвиден в закона. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призовано, дружеството-жалбоподател се представлява от законния представител - управителя П. Г. Ц., който пледира за отмяна на обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата, във връзка с която е образувано настоящото производство. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Директорът на РИОСВ – Хасково, редовно призован, изпраща представител – Главен юрисконсулт Д.Д., която сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Моли същото да бъде потвърдено. Представя Писмена защита, в която подробно обосновава тезата си относно законосъобразността, правилността и обосноваването на НП. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

Във връзка с внесена допълнителна информация по преписка № ПД-1081/29.09.2021 година (приложена по делото) за инвестиционно предложение за създаване на черупкови овощни насаждения и изграждане на автоматизирана напоителна система за капково напояване в имоти в землището на село Момково, област Хасково, е установено от свидетеля Д. Ст. П., че двата поземлени имоти (ПИ), подробно описани в НП, находящи се

в землището на село Момково, област Хасково с обща площ 12.785 дка и стопанисвани от дружеството-жалбоподател са засадени с трайни насаждения – черупкови овощни видове, като преди това са били с начин на трайно ползване (НТП) съответно нива и лозе. Имотите попадат в защитената зона BG0000212 „Сакар” за опазване на природните местообитания по Натура 2000 и за тях дружеството-жалбоподател в качеството си на „възложител на инвестиционно предложение” не е внесло Уведомление по чл. 10 от Наредбата за ОС за инвестиционно предложение за създаване върху тази площ на трайни насаждения и е реализирана промяна на НТП на тези ПИ без проведена процедура по посочената Наредба от компетентната РИОСВ.

До дружеството-нарушител е изпратена Покана да се яви на негов представител на 22.12.2021 година в РИОСВ – Хасково за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН).

Предвид констатираното според свидетеля Д. Ст. П. нарушение, в кръга на службата си, същата, заемаща длъжността „Главен експерт в направление „Биологично разнообразие, защитени територии и зони” към Дирекция „Превантивна дейност” в РИОСВ – Хасково”, съставя против дружеството-жалбоподател АУАН с № 52 от 21.12.2021 година. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетелите Тюрк. Ак. Исм. и Ем. Ст. П. и в присъствието на управителя на дружеството-нарушител – П.Ц.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с невнасяне на Уведомление по чл. 10 от Наредбата за ОС за инвестиционно предложение за създаване върху процесните площи на трайни насаждения и реализиране промяна на НТП на тези ПИ без проведена процедура по посочената Наредба от компетентната РИОСВ, като имотите попадат в защитена зона, както и на обстоятелствата по извършването му. В графата, касаеща датата и мястото на извършване на нарушението, е посочено, че е извършено на 29.10.2021 година, а като място на нарушението са посочени процесните ПИ. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбите на чл. 31, ал. 1 от ЗБР, вр.чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл. 10, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за ОС, които вписва за нарушени. АУАН е редовно предявен на законен представител на дружеството-нарушител – управителя П.Ц. и е редовно връчен на същото лице, видно от Разписката за връчването му, надлежно оформена с посочване на имената на получателя и датата. В АУАН управителят сочи, че няма

възражения против констатациите.

Срещу Акта в законоустановения срок не е депозирано Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Директорът на РИОСВ – Хасково издава процесното НП № 52 от 16.03.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган – чл. 31, ал. 1 от ЗБР, вр.чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл. 10 от Наредбата за ОС, и налага на дружеството-жалбоподател административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 1 000 лв. Отново в графата, касаеща дата и място на нарушението е посочено, че е извършено на 29.10.2021 година, а като място на нарушението са посочени процесните ПИ. Обжалваното НП е редовно връчено на 18.03.2022 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП).

Както в АУАН, така и в НП е прието за установено, че дружеството-жалбоподател е извършило нарушение по чл. 31, ал. 1 от ЗБР, вр.чл. 2, ал. 1, т. 2 и т. 10, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за ОС, тъй като е реализирало инвестиционно предложение без проведена процедура по реда на ЗБР и Наредбата за ОС. За това нарушение на основание чл. 128в, предложение първо от ЗБР на дружеството-нарушител е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 1 000 лв.

Съгласно чл. 130, ал. 1 от ЗБР, нарушенията по чл. 128в от посочения закон се установяват с АУАН на длъжностно лице, определено от Министъра на околната среда и водите, а НП се издават от Министъра на околната среда и водите или от оправомощени от него лица. Материалната компетентност на актосъставителя да съставя АУАН за нарушения по чл. 128в от ЗБР е установена предвид факта, че Д. Ст. П. заема длъжността „Главен експерт в направление „Биологично разнообразие, защитени територии и зони” към Дирекция „Превантивна дейност” в РИОСВ – Хасково” и видно от представената Заповед № РД-688 от 30.06.2021 година на Министъра на околната среда и водите. Видно от приетата като доказателство по делото Заповед № РД-100 от 24.01.2022 година на Министъра на околната среда и водите, Директорите на РИОСВ имат право съобразно своите компетенции да

издават НП за нарушения, регламентирани в чл. 128в от ЗБР. Персоналното заемане на длъжността „Директор на РИОСВ – Хасково” от Наталия П. Пачеманова е служебно известно на Съда.

По делото е назначена Съдебно - техническа експертиза, от Заключението на която става ясно идентичността на имот с номер на БЗС от ИСАК 48979-1364-12 и ПИ с идентификатор 48979.57.52 по Кадастралната карта и Кадастрални регистри, одобрени със Заповед № РД-18-1252 от 15.06.2018 година и имот с номер на БЗС от ИСАК 48979-1379-3 включва (обхваща) ПИ с идентификатор 48979.74.11 (заедно с други имоти, които не са предмет на настоящото дело) по Кадастралната карта и Кадастрални регистри, одобрени със Заповед № РД-18-1252 от 15.06.2018 година. Заключението е прието без възражения от страните.

По делото е допуснат и разпитан в процесуалното качество на свидетел лицето Х.А.А., който установи кога са засети процесните ПИ с трайни насаждения и каква е процедурата при засаждането им.

В кориците на делото са налични документи, от които е видно в каква последователност са придобивани процесните имоти.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата, на която е депозирана в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично управителят П.Ц. (законен представител на дружеството), при наличие на правен интерес от обжалване и предметно (съобразно посоченото местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че погрешно в

АУАН и в НП е посочена правноорганизационната форма на дружеството-нарушител, която представлява елемент, свързан с индивидуализацията му по аргумент от чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗАНН каквито са и наименованието, седалището и адресът на управление и единния идентификационен номер (ЕИК). Съдът приема че констатираното не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като точно, ясно и коректно е посочен ЕИК. ЕИК е идентификационен номер, задължителен за търговците, клоновете на чуждестранен търговец, юридическите лице с нестопанска цел и клоновете на чуждестранно юридическо лице с нестопанска цел, вписани в търговския регистър на Република България. Същият е 9-т значен, определя се от Агенцията по вписванията при първоначалното вписване на юридическото лице и остава непроменен до заличаването му. Следователно този ЕИК е уникален и има за предназначение еднозначно да индивидуализира посочените по-горе субекти. Ето защо допуснатата грешка в този реквизит на НП, а именно в правноорганизационната форма, не представлява процесуално нарушение от категорията на съществените такива, тъй като от същата не следва неяснота относно субекта, който е осъществил съставът на нарушението и чиято отговорност се ангажира.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения:

Допуснато е нарушение на императивните разпоредби на чл. 42, т. 3 (в редакцията на разпоредбата към датата на съставяне на АУАН, която е идентична с тази към настоящия момент) и на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, които осигуряват правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, включващо и правото му да знае в какво точно административно нарушение е обвинен, за да може да организира защитата си в пълен обем. В административнонаказателните производства няма място търсенето на целесъобразност, нито е процесуално допустимо Съдът да върши работата на наказващия орган по формулирането и доказването на неговите твърдения и актове. В конкретния случай нито в Акта, нито в НП са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Датата и мястото на извършване на нарушението са съществени реквизити на всеки АУАН и НП. В настоящия случай в АУАН изобщо не са посочени конкретна дата и място на извършване на нарушението. Действително бланката на АУАН съдържа като реквизит „дата и място на

извършване на нарушението”, но в процесния Акт е вписано, че на 29.10.2021 година в имоти с идентификатор ... по КК на село Момково, е извършено следното: във връзка с допълнително внесена информация по образуваната преписка е констатирано (установено) наличие на засадени трайни насаждения. По идентичен начин са формулирани датата и мястото на нарушението в НП. При тази формулировка не става ясно кои са датата и мястото на извършване на нарушението. Дори и да се приеме, че нарушението е установено на 29.10.2021 година в имоти с идентификатор ... по КК на село Момково, остават неясни датата и мястото на извършването му, които невинаги съвпадат с датата и мястото на установяването му. Отбелязаната дата за дата на извършване на нарушението, не отговаря на действителното положение, тъй като на тази дата е внесена допълнителна информация по преписката и след извършена проверка по документи е констатирано нарушението, но това не е датата на извършването му. Обстоятелството кога е извършено едно нарушение има съществено значение, както с оглед възможността на лицето, посочено като нарушител, да организира защитата си, така и предвид разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, която императивно определя преклузивните сроковете за образуване на административнонаказателно производство, в хода на осъществявания съдебен контрол и съгласно която не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Датата на извършване, респ. довършване на нарушението, има значение и за преценка относно приложението на чл. 28 от ЗАНН, при положение, че едно конкретно нарушение бъде отстранено кратко време след неговото извършване например. В конкретния случай АНО по никакъв начин не е установил момента на извършване на нарушението, което е вменил на дружеството-жалбоподател.

Дори и да се приеме, че е налице „продължено” административно нарушение и че датата на внасяне на допълнителната информация по преписката за инвестиционното предложение е крайният момент, в който е констатирано от съответния контролен орган това изпълнително деяние във формата на бездействие, то не е посочено мястото на нарушението, а са посочени процесните имоти. Когато нарушението се изразява в бездействие,

мястото на нарушението е мястото, където се е дължало извършването на съответното действие, т.е. в случая където се намира административната сграда на съответния АНО. Мястото на извършване на нарушението също е задължителен реквизит, определящ компетентността на АНО – чл. 48, ал. 1 от ЗАНН. Липсата му прави невъзможна преценката на Съда дали НП е издадено от компетентен орган, което представлява съществен порок във формата на НП. Липсата на място на нарушението поставя Съда в невъзможност да прецени и дали е компетентен да разгледа конкретното дело.

Предвид горното, Съдът намира, че са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, предвидени в ЗАНН, поради което НП се явява незаконосъобразно и като такова, следва да бъде отменено. В този ред на мисли следва да се посочи, че е основателно възражението в тази насока на дружеството-жалбоподател, наведено в Жалбата.

В случай, че не се възприемат горните изводи, то настоящият Съдебен състав навежда следните доводи:

При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че е спазена изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. Би приел, че Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 130, ал. 1 от ЗБР и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 130, ал. 1 от ЗБР. Актовете, с които се установяват нарушенията по чл. 128в от цитирания закон, се съставят от длъжностни лица, определени от Министъра на околната среда и водите . В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 21.12.2021 година актосъставителят Д. Ст. П., заемаща длъжността „Главен експерт в направление „Биологично разнообразие, защитени територии и зони” към Дирекция „Превантивна дейност” в РИОСВ – Хасково” (в този смисъл е и изявлението на П., направено в съдебно заседание, проведено на 16.05.2022 година) е измежду лицата посочени в Заповед № РД-688 от 30.06.2021 година на Министъра на околната среда и водите (т. I.1.), имащи право да съставят АУАН по чл. 128в от ЗБР. Предвид изложеното актосъставителят Д. Ст. П. безспорно би се явила длъжностно лице, което има правомощията по чл. 130, ал. 1 от ЗБР, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по чл. 128в от посочения закон. Лицето, подписало

НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Директор на РИОСВ – Хасково”, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по чл. 128в от ЗБР се доказва от приетата по делото Заповед № РД-100 от 24.01.2022 година на Министъра на околната среда и водите, т.е. тя се явява носител на санкционна власт, делегирана ѝ в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 130, ал. 1 от ЗБР – Министъра на околната среда и водите по надлежния ред с административен акт – Заповед и нарушението Съдът би приел, че е извършено в зоната на отговорност на РИОСВ - Хасково.

Съдът би приел, че са спазени предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение би приел, че е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства биха били напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административно нарушение и да организира адекватно защитата си. Съдът би приел, че при издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

В контекста на тези правни съображения, Съдът би приел, че процесното НП се явява изцяло законосъобразен акт от процесуалноправна страна. От тук, съответно биха липсвали формални основания за неговата отмяна.

Правилна би била и дадената материалноправна квалификация на деянието. Съдът би приел, че процесните имоти попадат в защитената зона BG0000212 „Сакар” за опазване на природните местообитания, като представляват природни местообитания по Натура 2000. Дружеството-жалбоподател несъмнено е възложител на инвестиционно предложение по смисъла на § 1, т. 20 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за опазване на околната среда (ЗООС) и в това си качество при промяна на НТП на ПИ, т.е. за да реализира инвестиционно предложение е следвало да проведе процедура по реда на ЗБР и Наредбата за ОС, което Съдът би приел, че не е сторено. Промяната на НТП на процесните имоти представлява инвестиционно предложение по смисъла на § 1, т. 17, б . „б” от ДР на ЗООС, тъй като представлява намеса в естествената околна среда и ландшафта.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана в качеството му на юридическо лице при условията на чл. 83, ал. 1 от ЗАНН - за неизпълнение на задължение към Държавата при осъществяване на дейността му, като тази отговорност е обективна и безвиновна, поради което наличието на вина не би било необходим елемент на деянието и не би подлежало на изследване.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 година по тълк.н.д.№ 1/2005 година на ВКС, преценката „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл. 28, вр. § 1, т. 4 на ДР от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена от АНО. Съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не би разкрил обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай, според Съда. Конкретното нарушение е свързано с определена вредност за обществените интереси. Съдът би приел, че дружеството-жалбоподател е следвало да има дължимото законосъобразно поведение за спазване принципите на ЗБР. Поради това би х а липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. От тук, законосъобразно, правилно и обосновано би било издадено НП.

Съдът би приел, че инкриминираното деяние не представлява престъпление.

Административнонаказателният състав на чл. 128в, предложение първо от ЗБР предвижда налагане на наказание на този, който извърши нарушения на посочения закон. Посочената разпоредбата от ЗБР предвижда по отношение на юридически лица наказание „Имуществена санкция” в размер от 100 лв. до 5 000 лв.

Административното наказание в конкретния случай би било правилно и законосъобразно определено по вида си, но не и по размера си, индивидуализиран над минималния такъв от предвидения в закона. Според

настоящия Съдебен състав така проведената индивидуализация от АНО би била необоснована и не би могла да се счита за правилна, според критериите на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, както и установените по делото фактически обстоятелства, които очевидно не са съобразени в пълна степен и при отчитане на относителната им тежест и съответно правно значение. Обратно, наказващият орган е определил наказанието „Имуществена санкция” в размер на 1 000 лв., без каквито и да е мотиви, при очевидно несъобразяване тежестта на нарушението, която в случая не е висока предвид факта, че нарушението е първо (в кориците на делото липсват данни за друго извършено идентично нарушение), както и не е събрал доказателства относно финансовото състояние на дружеството-жалбоподател. Обществената опасност на деянието не би била завишена в сравнение с други „подобни” случаи. Доколкото по делото няма данни за други предходни нарушения на дружеството-жалбоподател и настоящото е първо по ред за него, от друга страна установими от свидетелските показания са фактически обстоятелства с ефект на смекчаващи такива, за каквито се отчитат – представители на дружеството-нарушител не са възпрепятствали проверката или правили опити да я осуетят, от друга страна липсата на настъпили вредни последици от деянието; докато отегчаващи обстоятелства, не се установиха; поради което и при липса на данни за финансовото състояние на дружеството-жалбоподател, Съдът би приел, че са налице само смекчаващи обстоятелства, поради което наказанието „Имуществена санкция” би следвало да бъде намалено, като несъответно по тежестта си. Ето защо, съобразно доказателствата по делото и установените смекчаващи обстоятелства - по-гореизброените и обсъдени, както и с оглед тежестта на извършеното, решаващият състав би преценил, че съответно на конкретното нарушение, би било наказание в размер на 100 лв. Този извод би наложил и изменението на НП, като се намали размера на Имуществената санкция от 1 000 лв. на 100 лв. Индивидуализирано в този размер, последното би се явило справедливо и съответно на тежестта на нарушението, би се преценило и за достатъчно ефективно за постигане на поправителната функция на административното наказание, посочена в чл. 12 от ЗАНН – да предупреди нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, респ. юридически лица и еднолични търговци.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 16.05.2022 година свидетели – Д. Ст. П., Тюрк. Ак. Исм. и Ем. Ст. П.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспори от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Д.П., Т.И. и Е.П.. Не се установява посочените свидетели да има личностно отношение към представители на дружеството-жалбоподател, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на Д.П., Т.И. и Е.П. не биха се намерили, а единствено поради служебното им качество – служители на РИОСВ – Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не би било достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си.

Съдът би кредитирал и изготвената по делото Експертиза, тъй като не би била в противоречие с другите събрани доказателства, както и би кредитира показанията на свидетеля А. по същите съображения.

По разноските:

При този изход на делото искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, направено от страна на АНО, е неоснователно.

В случай на потвърждаване на НП искането за разноски, направено от страна на АНО, би било основателно в размер на 80 лв.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за възнаграждение на вещото лице. Заплатената от страна на дружеството-жалбоподател държавна такса в размер на 50 лв. е недължима, поради което не подлежи на присъждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт,

държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на дружеството-жалбоподател действително следва да бъдат присъдени разноски за възнаграждението на вещото лице. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представена Вносна бележка, видно от която е заплатено възнаграждение за вещото лице в размер на 400 лв., която сума, представляваща сторените в настоящото производство разноски, следва да бъде присъдена на дружеството-жалбоподател с оглед изхода на делото.

В случай на потвърждаване на НП искането за разноски, направено от страна на дружеството-жалбоподател, би било неоснователно.

По отношение на Решението в частта за разноските дружеството-жалбоподател не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разноските от тяхна страна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 52 от 16.03.2022 година на Директора на РИОСВ – Хасково, с което на „Алмонд ленд” ЕООД с ЕИК 130130748, със седалище и адрес на управление: село Момково, ул.„Йордан Ципорков” № 2, област Хасково, представлявано от управителя П. Г. Ц., за нарушение на чл. 31, ал. 1 от ЗБР, вр.чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл. 10 от Наредба за ОС, е наложено на основание чл. 128в, предложение първо от ЗБР административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 1 000 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА РИОСВ - Хасково с адрес: град Хасково, ул.„Добруджа” № 14, ДА ЗАПЛАТИ на „Алмонд ленд” ЕООД с ЕИК 130130748, със седалище и адрес на управление: село Момково, ул.„Йордан Ципорков” № 2, област Хасково, представлявано от управителя П. Г. Ц., сумата от 400 лв., представляваща извършените от последното разноски за възнаграждение на вещо лице по АНД № 220/2022 година по

описа на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за сумата от 50 лв., представляваща заплатена държавна такса.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на РИОСВ – Хасково за присъждане на разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____